

som muligt med Hensyn til de Byrder, den paalægger disse Baner. Dette Ræsonnement, mente den højtærede Minister, førte lige lukt ind i dette, at saa skulde de private Baners Udgifter fuldstændig bæres af Staten, saa skulde der slet ikke være Tale om, at man kunde forlange, at de paagældende Egne skulde yde noget. Det er, synes jeg, et forkert Ræsonnement. Saaledes har jeg aldrig tænkt selv at ræsonnere, heller ikke tænkt mig, at den Betragtning, jeg har anlagt, skulde kunne føre til saa vidtgaaende Konsekvenser. Det er jo netop en Betragtning, vi her til Lands altid holde paa, enten det gælder om sociale Forholds Ordning, om Trafikforhold eller lignende, at vi forlange, at Befolkningen skal gøre noget, og vi forlange, at Staten skal komme den i Møde ved at lette den saa meget som muligt med Hensyn til Foretagelsen af det, man mener, er gavnligt for det almene Vel. Her er det nu, at vi for det første ere komne ind paa at lade Staten bære en vis Del af Udgifterne ved Privatbanernes Anlæg. Dernæst ere vi komne ind paa allerede, som jeg fremhævede, i 1898—99 at lette de bestaaende Byrder, som Staten har lagt paa Privatbanerne baade med Hensyn til deres Drift og deres Anlæg. Vi have befriet dem for at udrede noget Bidrag til Kommissarierne for det ordinære Tilsyn med Banerne.

Det, vi nu foreslaa i Dag, er da kun et Skridt videre i samme Retning. Det forekommer mig, at denne Betragtning er saa velbegrunderet i hele den Maade, hvorpaa man hidtil har behandlet dette Spørgsmaal, at man ikke kan standse Forslaget her ved en Henviisning til, at det i Øjeblikket er til Gavn for nogle Egne, men ikke for alle. Ved dette Ræsonnement vilde man jo slaa de allerfleste af de Forslag ned, der findes paa Finansloven, idet det om næsten alle eller en meget, meget stor Del af disse Forslag gælder, at de komme enkelte Egne til gode og ikke alle. Og jeg har endnu aldrig før hørt, at det skulde være en Grund til at modsætte sig et Forslag til Gavn for visse Egne, at det ikke samtidig kommer alle andre Egne til gode. Særlig ved almindelige Foranstaltninger gælder det jo i Regelen, at det ikke er alle Dele af Landet, de komme til gode eller i hvert Fald ikke i lige Grad. Hvad vilde man ud fra en saadan Betragtning sige til det fornuftige Forslag, som blev forelagt for kort Tid siden af Finansministeren om at eftergive visse Egne en vis Del af deres Statslaan?

Kunde man ikke overfor dette Forslag have anført: Er det ikke fuldstændig ubilligt, at en hel Del Mennesker har maattet bære Byrder i mange Aar og har maattet opfylde deres Forpligtelser, og at man saa pludselig letter dem, som ikke have været tilstrækkelig nøjagtige til at opfylde deres Forpligtelser? Det er jo at begunstige visse Debitorer fremfor andre og at begunstige endog de usolide fremfor de solide! Den Slags Argumenter er for billigt købte. Dermed kan man ikke slaa en i og for sig fornuftig Foranstaltning som denne ned. Paa det Tidspunkt, man indfører en saadan Lettelse, kommer den kun visse til gode. Men har man een Gang indført den, vil den i Fremtiden komme alle til gode, som ere under samme Vilkaar, og det er derfor en rimelig og billig Foranstaltning.

Sabroe: Jeg vil i Anledning af de Bemærkninger, som faldt fra det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), udtale Haabet om, at den højtærede Trafikminister, uafhængig af de Planer, der maatte fremkomme fra den ene eller anden Side, fastholder Ønsket om at forbedre den gamle historiske og i Virkeligheden gode Route mellem Aarhus og Kalundborg. Kommer der gode Skibe i Gang mellem Aarhus og Kalundborg, er der ingen Tvivl om, at det øvrige Jernbanenet med Hensyn til Trafikering baade af Gods og Personer vil blive lettet i en ganske overordentlig Grad. Jeg glæder mig over, at den højtærede Trafikminister har udtalt et ret bestemt Ønske om at komme til en varig Forbedring af disse Forhold.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds nærer nu en Gang et gammelt, indgroet Had til de store Byer og navnlig til den store, udmærket driftige By Aarhus. Men jeg kan ikke forstaa, at han i Tide og Utide skal vise, at det Had er saa levende hos ham, at han sætter sine egne Ønsker op over Nyttens Hensyn baade overfor Offentligheden og overfor Statsbaneanlægene.

Ordføreren (Blem): Jeg vil gerne udtale en Tak til det ærede Medlem for Assens (Berntsen) for hans anerkendende Udtalelser om mig som bornbolmsk Rigsdagsmand. Men naar det ærede Medlem udtalte en Beklagelse over, at Forholdet ikke havde været omvendt med Hensyn til Banerne i hans og min Valgkreds, saaledes at den bornholmske Bane havde haft